

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG
Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.
Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug
Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 41, Oberägeri, 6 Octombrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: *Acesta este un lucru de preț pentru a mulțumi Domnului și a cânta laude numelui Tău, Preainalte.*

Psalmul 92:1

Mulțumirile mele.

Psalmul 116:12: *Cum voi răsplăti Domnului, pentru tot binele pe care mi-l-a făcut?*

Cum ar trebui să răsplătesc Domnului pentru toți binele pe care mi l-a făcut? Această întrebare a fost pusă de o persoană care a văzut bunătatea lui Dumnezeu? El nu a trecut orbește prin lume și nu a rămas indiferent față de harul Domnului. El se uită înapoi la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el.

Din această reflecție în inima psalmistului se naște întrebarea arzătoare: Cum să răsplătesc Domnului pentru tot binele pe care mi-l-a făcut? Psalmistul își vede trecutul și se uită la prezent, se uită la viață, la viitorul său. Tot ce i-a mișcat sufletul îi trece prin minte. Și noi vrem să urmărim meditația psalmistului și să putem recunoaște cât de fin se aplică gândurile și în viața noastră!

Mai întâi psalmistul se uită la trecutul său și spune: *frânghiile morții m-au înconjurat , frica lumilor subterane mă cuprinseseră, am intrat în necaz și întristare.* Apoi se gândește la momentul în care s-a trezit în cea mai mare nevoie, când sufletul lui nu avea de-a face decât cu Dumnezeu. L-a recunoscut pe Sfântul Dumnezeu și inima lui a găsit doar păcatul și întristarea. Nu mai știa ce să facă. Tot trecutul îi cântări greu în sufletul lui. Cele mai bune lucrări ale lui nu au fost de folos. Nu a mai putut găsi o cale de ieșire.

Căi care au fost în așa situație, pot empatiza și înțelege psalmistul, în astfel de momente din viață. Oricine știe că s-a așezat înaintea Sfântului Dumnezeu și își recunoaște propriul păcat își înțelege chemarea. Dr. Martin Luther, a strigat: „*Vina mea, vina mea!*”

Cea mai mare dificultate, care poate întâmpina o persoană este durerea sufletească. Chiar și Domnul Isus știa ceva dintr-un asemenea chin. Când El a stat pe cruce sub judecată lui Dumnezeu și sub toată povara păcatelor acestei lumi, El a trebuit să spună: *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?* Aceasta este o suferință teribilă sufletească și o durere profundă a inimii.

Și apostolul Pavel cunoștea această suferință. Odată a exclamat: *O nefericitul de mine Cine mă va izbăvi de trupul acesta de moarte?* Am trăit deja astfel de momente înaintea chipului sfânt al lui Dumnezeu? Psalmistul exprimă acest lucru cu cuvintele: *frânghiile morții mă înconjuraseră, fricile lumii de sub pământ mă cuprinseseră, eram în necaz și întristare.*

Dar psalmistul nu numai că recunoaște acest lucru, dar se uită și mai departe în viața lui. După o astfel de experiență, s-ar fi așteptat să nu mai comită niciodată acest păcat.

El scrie: *Da mi-ai salvat viața de la moarte, ochii de lacrimi, picioarele de la cădere.* Mersul psalmistului cu Domnul era ca o cale în zig-zag. El a trăit înaintea lui Dumnezeu o vreme. Aici puteți vedea momentul în care a vrut să se poticnească. Parcă era pe cale să piardă din nou terenul solid pe care îl ocupase prin harul lui Dumnezeu. *S-a uitat înapoi și a văzut cum Domnul îi scapă piciorul de la cădere.*

Nu este aceasta experiența tuturor celor care ne-am predat Domnului Isus și suntem în slujba Lui? Din păcate, schimbarea noastră de obicei nu are loc în linie dreaptă. Unde am fi noi astăzi dacă harul și mila lui Dumnezeu acum nu ne-ar fi protejat? Cum putem să-I răsplătim Domnului pentru tot binele pe care ni l-a făcut?

Psalmistul povestește și despre trecutul său și cum ajuns să fie mântuit complet. El spune: *Dar am chemat pe Domnul: O, salvează-mi viața!* Și atunci putea să mărturisească: *Mi-ai răscumpărat sufletul.*

Pot inimile noastre să fie într-o dispoziție diferită de a mulțumi și de a cânta? Experiența noastră înseamnă: *Mi-ai salvat sufletul?* Sau este cineva în suferința păcatului și a vinovăției? Oricine nu și-a lăsat încă deoparte povara, poate acum, în aceste momente, să pătrundă în încredințarea *Tu ai* (Doamne Tu ai făcut totul).

Modul de a face aceasta este: am chemat pe Domnul! A striga către-Domnul este singurul mijloc de-a fi mântuit. Pe moment ce auzim Cuvântul lui Dumnezeu, ne putem ridica inimile către Mântuitorul și spunem *Doamne mântuiește-mă!* Și nu s-a întâmplat niciodată ca un om să fi strigat astfel la Dumnezeu în zadar. Oricine apelează la El în acest fel poate experimenta că El nu ezită cu ajutorul Lui.

Deci aceasta a fost experiența psalmistului cu privire la trecutul său. El se putea bucura de tot ce făcuse Domnul pentru el. Și din această experiență vine întrebarea în inima lui: Cum să răsplătesc Domnului pentru tot binele pe care mi-l-a făcut?

Apoi psalmistul se întoarce la prezent. Atitudinea lui față de Dumnezeu îl arată prin *Îl iubesc pe Domnul*. Mulți oameni se întreabă de ce nu pot să-L iubească pe Domnul Isus atât de mult cât și-ar dori. Motivul este acum doar un experiment: Același lucru pe care îl spune psalmistul aici.

Nu putem niciodată să-L iubim cu adevărat pe Mântuitorul decât dacă am stat sub crucea Lui și am contemplat suferința și moartea Lui. Cufundându-ne în ceea ce El a făcut pentru noi, vom fi biruitori. A suferit dureri mari, de dragul nostru. Parcă ne-ar fi adresat întrebarea de pe cruce: *Omule, ce faci pentru Mine?* Așa apare iubirea în inimile noastre.

Un profesor de școală duminicală le-a spus odată copiilor săi: Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu. Ne dăm seama cât de greșit este asta? Dragostea nu poate fi forțată: ea trebuie să se arate de la sine. Aceasta se face prin contemplarea pe Cel care ne-a iubit atât de mult. El și-a dat viața pentru noi. Psalmistul ne arată același lucru. După ce și-a dat seama de tot ce făcuse Domnul pentru el, el a spus: *Îl iubesc pe Domnul!*

În Vechiul Legământ exista legea care impunea ca toți robii să fie eliberați într-o anumită zi. Unii robi, care erau dispuși să profite de aceasta lege, puteau ca să se întoarcă la stăpânul lor, asta din dragoste.

Iubirea apare acolo unde cineva a experimentat milă, iubire și bunătate. Dacă ți-e greu să-l iubești pe Mântuitorul, nu te mai strădui! Nu mai face niciun efort în privința asta! Nu poți iubi decât dacă te lași biruit de iubirea lui Hristos. *Iubesc pe Domnul*, zice psalmistul. El recunoaște cât de minunat a lucrat Domnul Isus pentru el. Și atunci nu se poate abține să nu strige: *Cum să răsplătesc Domnului pentru tot binele pe care mi-l-a făcut?*

S-a gândit cum ar trebui să-și organizeze viața de acum înainte. El s-a întrebat cum ar putea să-și arate recunoștința față de Dumnezeu și să-I răsplătească bunătatea. Este chiar posibil acest lucru? Da, prin predarea totală lui Hristos!

Psalmistul exprimă acest lucru cu cuvintele: *Pot umbla înaintea Domnului în țara celor vii*. El știe că de acum înainte nu va mai merge după bunul plac. Acesta este sfârșitul. El este de acord să meargă cu Dumnezeu. Întotdeauna vrea să rămână conștient că Domnul este, în fața lui, în spatele lui, la dreapta și în stânga lui, dedesubt și deasupra lui. El este hotărât să meargă cu Dumnezeu de acum înainte. El știe că Domnul este prezent, nu pentru a-l critica, ci pentru a-l ajuta și a-l duce la izbândă.

Mă plimb pe pământul celor vii. Cu alte cuvinte, a vrut să spună: *Unde m-a pus Domnul. sunt gata să trăiesc pentru El*. De asemenea, trebuie să ajungem la punctul în care să nu ne mai încredem în puterea noastră, ci în harul Lui și pretutindeni și să rămânem conștienți de prezența Lui.

De ce sunt oamenii atât de nerecunoscători față de Dumnezeu?

1. Uităm mulțumirile din cauza indiferenței.
2. Luăm darurile lui Dumnezeu de la sine înțelese.
3. Considerăm că darurile lui Dumnezeu sunt meritul nostru. , -

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richtet man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 41

Oberägeri, den 6. Oktober 1940

6. Jahrgang

Wochenspruch: Das ist ein köstlich Ding, dem Herrn danken, und
lobsingen deinem Namen, du Höchster. Psalm 92, 2.

Mein Dank.

Ps. 116, 12: »Wie soll ich dem Herrn vergelten
alles Gute, das er an mir getan?«

Wie soll ich dem Herrn vergelten alles Gute, das er an mir getan? — Diese Frage hat sich eine Mensch gestellt, der die Güte Gottes eingesehen hat. Er ist nicht blind durch die Welt gegangen und nicht gleichgültig geblieben der Gnade des Herrn gegenüber. Er schaut zurück auf alles, was Gott an ihm getan hat.

Aus dieser Betrachtung heraus entsteht im Herzen des Psalmisten die brennende Frage: »Wie soll ich dem Herrn vergelten alles Gute, das er an mir getan?« Geht es uns nicht ebenso, daß wir im Rückblick auf unser Leben nicht anders können, als festzustellen, daß dieses Wort auch uns gilt?

Der Psalmist sieht seine Vergangenheit, betrachtet die Gegenwart und schaut in seine Zukunft hinein. Alles, was seine Seele bewegte, zieht an seinem Geiste vorüber. Auch wir wollen der Betrachtung des Psalmisten folgen, damit wir erkennen, wie fein diese Gedanken ebenfalls für unser Leben passen!

Zuerst sieht der Psalmist seine Vergangenheit an und sagt: »Die Stricke des Todes hatten mich umfassen, die Aengste der Unterwelt mich befallen, ich kam in Not und Kummer.« Da denkt er an den Augenblick, wo er sich in der größten Not befand, wo seine Seele es nur mit Gott zu tun hatte. Er erkannte den heiligen Gott und in seinem Herzen entdeckte er nur Sünde und Kummer. Er wußte nicht mehr aus noch ein. Die ganze Vergangenheit lastete in ihrer Schwere auf seiner Seele. Seine besten Werke nützten nichts. Er konnte keinen Ausweg mehr finden.

Diejenigen, die sich schon in der gleichen Verfassung befanden, können mit dem Psalmisten fühlen und ihn verstehen in solchen Augenblicken des Lebens. Wer sich vor den heiligen Gott gestellt weiß und seine eigene Sünde erkennt, begreift den Ruf Dr. Martin Luthers, der schrie: »Meine Schuld, meine Schuld!«

Die größte Not, die über einen Menschen hereinbrechen kann, ist der Schmerz der Seele. Sogar der Herr Jesus wußte etwas von solch einer Pein. Als Er am Kreuze unter dem Gerichte Gottes stand und die ganze Last der

Sünden dieser Welt trug, mußte Er sagen: »Mein Gott, mein Gott, warum hast du mich verlassen?« Das ist furchtbare Seelennot und tiefer Herzenskummer.

Auch der Apostel Paulus kannte dieses Leid. Er rief einmal aus: »O, ich unglücklicher Mensch! Wer wird mich erlösen von dem Leibe dieses Todes?« Haben wir auch schon solche Augenblicke vor dem heiligen Angesichte Gottes erlebt? Der Psalmist drückt dies aus mit den Worten: »Die Stricke des Todes hatten mich umfassen, die Aengste der Unterwelt mich befallen, ich kam in Not und Kummer.«

Aber nicht nur das erkennt der Psalmist, sondern er betrachtet sein Leben noch weiter. Nach einer solchen Erfahrung hätte man erwartet, daß er nie wieder diese Sünde tun würde.

Er schreibt: »Ja, du hast mein Leben vom Tode errettet, mein Auge vor Tränen bewahrt, meinen Fuß vor dem Falle.« Der Wandel, den der Psalmist mit dem Herrn führte, glich einem Zick-zack-Weg. Einige Zeit lebte er vor Gott. Aber dann kamen die Momente der Anfechtung, in denen sein Fuß straucheln wollte. Es war, wie wenn er den festen Boden, den er durch die Gnade Gottes eingenommen hatte, wieder verlieren sollte. Er sah zurück und erkannte, wie der Herr seinen Fuß vor dem Falle bewahrt hatte.

Ist dies nicht unser aller Erfahrung, die wir uns dem Herrn Jesus übergeben haben und in Seinem Dienste stehen? Leider vollzieht sich auch unser Wandel meist nicht als ein gerader. Wo wären wir heute, wenn die Gnade und Barmherzigkeit Gottes uns nicht behütet hätte? Wie können wir dem Herrn vergelten alles Gute, das Er an uns getan?

Der Psalmist erzählt ferner aus seiner Vergangenheit, wie er dazu kam, daß er völlig errettet wurde. Er sagt: »Aber ich rief den Herrn an: Ach, errette mein Leben!« Und dann konnte er bekennen: »Du hast meine Seele erlöst.«

Kann unser Herz darum anders, als zum Danken und Singen gestimmt sein? Heißt unsere Erfahrung ebenfalls: »Du hast meine Seele errettet?« Oder befindet sich jemand in der Not der Sünde und Schuld? Wer noch nicht seine Last abgelegt hat, der darf jetzt in diesen Augenblicken durchdringen zu dem Bewußtsein: »Du hast.«

Der Weg dazu heißt: »Ich rief den Herrn an!« Das Schreien zum Herrn ist das einzige Mittel, um errettet zu werden. In demselben Moment, in dem wir das Wort Gottes hören, dürfen wir unser Herz emporheben zum Heiland und sagen: »Herr, errette mich!« Und es ist noch nie der Fall gewesen, daß ein Mensch auf diese Weise vergeblich zu Gott geschrien hätte. Wer so zu Ihm sich wendet, darf es erleben, daß Er mit Seiner Hilfe nicht zögert.

Das war also die Erfahrung des Psalmisten im Blick auf seine Vergangenheit. Er konnte sich über all das freuen, was der Herr an ihm getan hatte. Und aus diesem Erleben heraus entstand in seinem Herzen die Frage: »Wie soll ich dem Herrn vergelten all das Gute, das er an mir getan?«

Dann wendet sich der Psalmist der Gegenwart zu. Seine Einstellung Gott gegenüber zeigt der Satz: »Ich liebe den Herrn.«

Viele Menschen fragen sich, warum sie den Herrn Jesum nicht so lieben können, wie sie gerne möchten. Der Grund liegt darin, weil sie nicht dasselbe erlebt haben, was der Psalmist hier sagt.

Wir sind niemals imstande, den Heiland recht zu lieben, wenn wir nicht unter Seinem Kreuze gestanden und Sein Leiden und Sterben betrachtet haben. Indem wir uns in das hineinversenken, was Er für uns getan hat, werden wir überwunden. Er hat furchtbare Schmerzen erlitten um unsretwillen. Es ist, als ob vom Kreuze her die Frage an uns gerichtet würde: »Menschenkind, was tust du dafür für mich?« So entsteht die Liebe in unserem Herzen.

Ein Sonntagsschullehrer sagte einmal zu seinen Kindern: Wir müssen Gott lieben.« Merken wir, wie verkehrt das ist? Liebe kann man nicht erzwingen, sondern sie muß von selbst entstehen. Das geschieht dadurch, daß wir denjenigen betrachten, der uns so sehr liebte, daß Er Sein Leben für uns gab.

Dasselbe zeigt uns auch der Psalmist. Nachdem er all das sich klar gemacht hatte, was der Herr für ihn tat, spricht er: »Ich liebe den Herrn!«

Im Alten Bunde bestand ein Gesetz, das forderte, daß alle Sklaven an einem bestimmten Tage frei wurden. Wer sich jedoch bei dieser Gelegenheit entschloß, freiwillig bei seinem Herrn zu bleiben, der konnte es tun. Aus Liebe war mancher Sklave dazu bereit.

Liebe entsteht immer da, wo man Barmherzigkeit, Liebe und Güte erfahren hat. Wenn es dir schwer fällt, den Heiland zu lieben, so quäle dich deswegen nicht ab! Mache keine Anstrengungen deswegen! Du kannst nicht lieben, solange du dich von der Liebe Christi nicht überwinden hast lassen. »Ich liebe den Herrn«, sagt der Psalmist. Er erkennt, wie wunderbar sich der Herr Jesus für ihn verwendet hat. Und da kann er nicht anders, als ausrufen: »Wie soll ich dem Herrn vergelten all das Gute, das er an mir getan?«

Er überlegte, wie er von nun an sein Leben gestalten und einrichten sollte. Er fragte sich, wie er Gott seine Dankbarkeit erzeigen und Seine Güte vergelten könnte. Ist dies überhaupt möglich? Ja, und zwar auf dem Wege einer völligen Hingabe an Christus!

Das drückt der Psalmist aus mit den Worten: »Ich darf vor dem Herrn wandeln im Lande der Lebenden.« Er weiß, daß er von nun an nicht mehr so wandeln darf, wie er will. Damit ist es jetzt Schluß. Er ist einverstanden, mit Gott zu gehen. Immer will er sich dessen bewußt bleiben, daß der Herr mit ihm, vor ihm, hinter ihm, zu seiner Rechten und Linken, unter und über ihm ist. Er ist entschlossen, von nun an vor Gott zu wandeln. Er weiß, daß der Herr stets gegenwärtig ist, nicht, um ihn zu kritisieren, sondern um ihm zu helfen und ihn durchzubringen.

»Ich wandle im Lande der Lebenden.« Mit anderen Worten wollte er damit sagen: »Wo der Herr mich hingestellt hat, da bin ich bereit, für Ihn zu leben.« Wir müssen ebenfalls dahinkommen, daß wir überall mit Seiner Macht und Gnade rechnen und uns Seiner Gegenwart bewußt bleiben.

D. Cornilescu.

Warum wir Menschen gegen Gott so undankbar sind?

1. Wir vergessen den Dank aus Gleichgültigkeit.
2. Wir nehmen die Gaben Gottes als Selbstverständlichkeit.
3. Wir halten die Gaben Gottes für unsere Verdienstlichkeit.